

Tal dia
com
avui fa...

1
any

ERC no accepta la proposta de Mas. La direcció del partit republicà recela del full de ruta del president de la Generalitat i insisteix en les llistes separades.

10
anys

Les maniobres contra les seleccions catalanes. Els representants d'Hondures, l'Equador i la República Dominicana denuncien les pressions espanyoles.

20
anys

La marxa per una altra Europa. Milers de ciutadans es manifesten a Barcelona contra la llei d'estrangeria i per demanar una Europa més solidària amb la Mediterrània.

Un sofà a la riba

Josep M.
Fonalleras

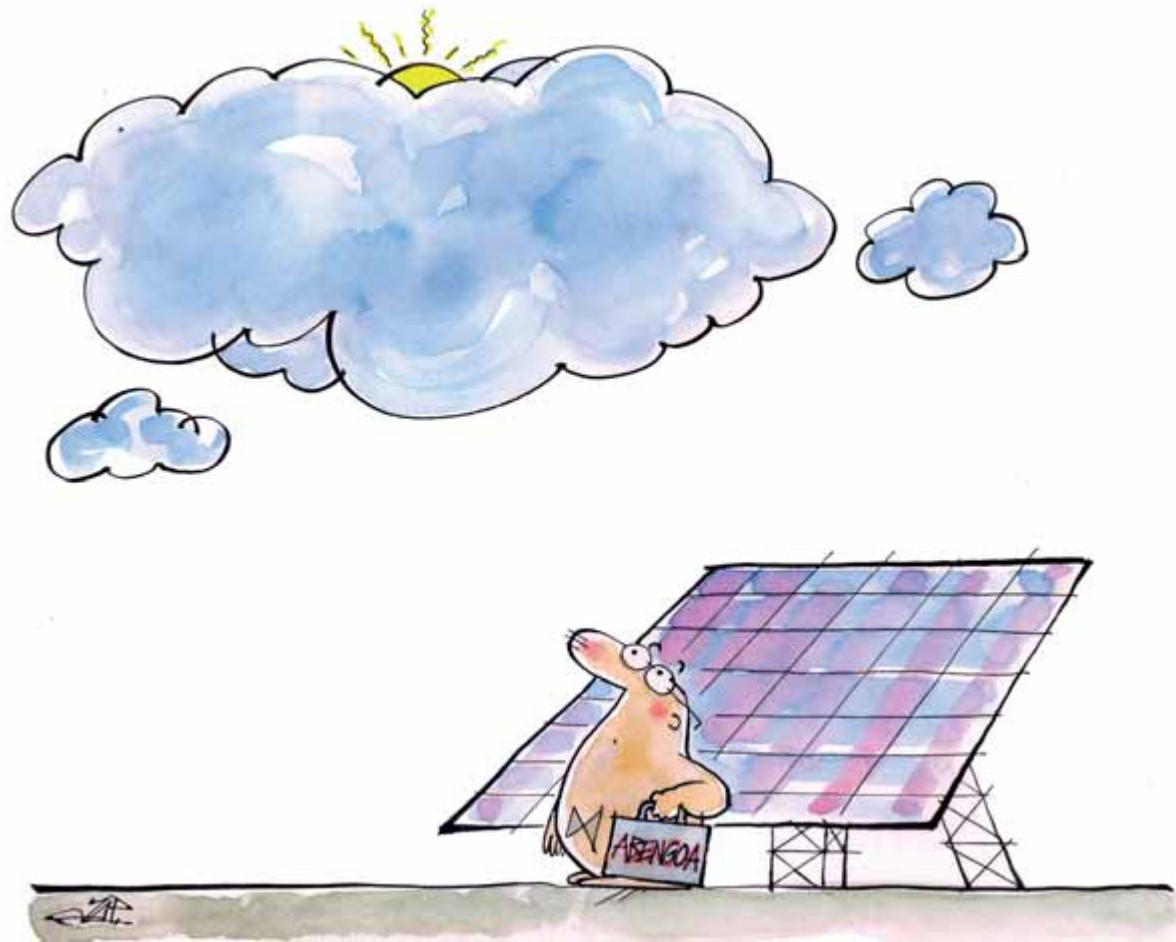

Bèsties i humans

El festival Temporada Alta amaga moltes sorpreses, algunes de les quals són difícils de compartir perquè, fulgurants com són, deixen petja en la memòria de qui les ha vist però no es poden recomanar perquè ja s'han esvaït. No és el cas de *Bèsties*, l'última producció del Baró d'Evel, la companyia de Blai Mateu i Camille Decourtye que proposa un circ nou, atrevit, fascinant i captivador, on els animals no hi són per fer bonic o per demostrar habilitats sinó que participen de l'espectacle com a protagonistes, amb tanta intensitat dramàtica com la dels humans –pallasos, acròbates, músics, ballarins i contorsionistes– que els acompanyen. *Bèsties*, produïda pel mateix Festival i per un munt d'organismes i teatres

Hi ha una elevació del circ a la categoria de relat amb sentit

francesos, es podrà veure el desembre al Mercat de les Flors. Si hi van en sortiran renovats, potser plens d'interrogants, amb la satisfacció de qui ha percebut el vol d'un ocell i en ressegueix el rastre, com si aquest fos realment visible i no pas una il·luminació o un miratge. A *Bèsties* hi ha ressons de Buster Keaton, de Totò i Pasolini (per allò del corb que filosofa, però també per un magnífic clown italià, Piero Steiner), de Charlie Rivel i de Poltrona, de Diderot i Kundera, de les novel·les de viatges i de recerca de la balena blanca. Hi ha música i dansa en una combinació que tant s'acosta a la cerimònia tribal com a la lleugeresa del moviment perquè sí. Hi ha olors, de palla, d'animalitat. Hi ha humanització de la bèstia i bestialització de l'home. Hi ha agermanament de les espècies, que comparteixen una aventura ignota, en una narració que es construeix a mesura que avança, sense guió preestablert. I, sobretot, hi ha una elevació del circ a la categoria de relat amb sentit, més enllà de l'autonomia dels números, integrats el valor, l'habilitat o la destresa en un discurs sobre el buit, sobre la necessitat de córrer o de trobar un amagatall.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous Eixamplar

Manuel
Cuyàs

Mentre a base de fer broma –som bromistes: “la revolució dels somriures”– esperàvem els famosos tancs que havien d'entrar per la famosa Diagonal, l'Estat posa en acció l'artilleria legal i ens suspèn l'autonomia. El mateix president Mas ho va reconèixer. Si t'intervenien els diners no hi ha poder polític. Jo ara podria dir que ja havia advertit la contingència però no ho diré, perquè no serveix de res i perquè en aquest cas no em sento gens orgullós de les meves dots d'endevindor. Recorro a una veu d'autoritat, la de l'historiador Borja de Riquer, que en un article a l'*Ara* demostrava que des de la consulta del 9 de novembre del 2014 a cada bugada hem perdut un llençol: els sindicats,

els empresaris, les finances, alguns partits que si no estaven per la independència ho estaven pel dret a decidir; alguns mitjans... Sempre amb alegria: “És igual, els sindicats; són minoria els empresaris; que se'n vagi a passeig La Caixa i a Conca el senyor Lara; que callin Duran i Iceta; que plegui *La Vanguardia*...”

I ara què? El president Mas diu que hem de seguir endavant i eixamplar la majoria sobiranista per no fer curt, com el vam

fer en les eleccions d'avui fa dos mesos. Enfortir-la, potser sí, però eixamplarla? I eixamplarla amb quin objectiu electoral a la vista? De moment som els que som i no hem sumat. Vaig dir una altra cosa: si no guanyem, la venjança serà terrible. Em sembla que ho hauria estat fins i tot guanyant, almenys per poc. Perquè res no falti, Europa, que ens havia de donar un cop de mà, està ara preocupada per altres coses i amb desig d'enfortir els estats vigents. Pujol, que

tenia l'esperit militarista molt desenvolupat, advertia que abans d'anar a una guerra has de saber amb quins efectius comptes tu i amb quins l'enemic. Però Pujol és una rampoina, una rèmora, i fundarem un partit nou que superi el seu.

Junts pel Sí era un invent pensat per obtenir la majoria absoluta. Se li va escapar i ara depèn de la CUP. La ingenuïtat incesant té dipositada la fe en la CUP per fer Mas president. No l'hi farà i si l'hi fa no serà un soci fiable, a banda que eixamplara, santa paraula, el sobiranisme per l'extrema esquerra i el reduirà en l'espectre central, tan important.

Els farmacèutics, els sanitaris i també el diner tenen por. La por guarda la vinya, i a Catalunya últimament hi ha moltes vinyes. I doncs, què hem de fer?

A falta de la possibilitat d'un referèndum, anar a noves eleccions, evidentment. I si ofereixen resultats iguals o pitjors? I si no hem “eixamplat”? No ho sé, deixin que m'ho rumii. L'embolic és molt gros i jo molt limitat.